

Rigsdagstidende

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 262.

Anden Session.

94de Møde.

Mandagen den 10de Marts.

(Fortsat).

Ordføreren (fortsat): Det er langt fra, at jeg paa nogen Maade vil udtale noget Ord til Krænkelse for Jøderne, som jeg altid paa min Embedsbane og hvor der ellers har været Leilighed dertil, har søgt at haandhæve imod de Forurettelser og Fornærmelser, som de i en ældre Periode vare udsatte for; og, naar en Jøde bliver i sine Fædres Tro, hvad enten han bliver i denne Tro i al dens ældre Styrke eller slutter sig til den efter en vis friere Opfatning, saa har jeg af den Aarsag aldeles ikke Noget paa denne Jøde at udsætte; men derimod kan jeg ikke let forestille mig, hvorledes en Christen skulde af Overbeviisning gaae over til den jødiske Tro; og i modsat Tilfælde er det jo dog noget hoist Anstødeligt og Forargeligt, at en saadan Overenskomst indgaaes. Jeg veed derfor ikke, hvorfor man skal indbyde det Offentlige til at overvære en saadan Overenskomst. Hvis man har meent, at den Offentlighed, hvormed Handlingen skulde foregaae, vilde bidrage til, at de øvrige særdeles svage Sikkerhedsmidler, som ere valgte i Lovudkastet, for at skaffe Tryghed for, at de lovbestemte Betingelser for Egtteskabets Indgaaelse ere tilstede, skulde styrkes ved Offentligheden, saa forfeiles det dog ganske og aldeles derved, at Udcastet ikke forlanger, at Handlingen skal skee paa Raadstuen eller Thinget paa det Sted, hvor Vedkommende have hjemme, men de kunne vælge hvilket Sted de ville, idet det hedder „paa det Sted, hvor Egtteskabet agtes fuldbyrdet“, ligesom der ogsaa i det Følgende bruges lignende Udtryk, og der derfor forudsættes, at man skal have Attest fra Dvirigheden paa Vedkommendes Hjemstavn angaaende,

om der er nedlagt noget Forbud. Men, naar Egtteskabet indgaaes paa et fjernt Sted, saa kan jo Offentligheden der ikke tjene til at være nogen Control med, at der ikke er nogen Egtteskabshindring tilstede. Hvorfor et saadant Valg skal finde Sted, er mig ogsaa aldeles uforklarligt. Naar man kan faae Bevilling til at lade sig vie af en uvedkommende Præst, kan jeg meget godt indsee Grunden dertil; det kan med Hensyn til det religiøse Indtryk, som Vielsen gjør, være En meget vigtigt at vies af den Præst, til hvem man har Tillid eller til hvem man staaer i venstabeligt Forhold; det kan ogsaa undertiden være Vedkommende vigtigt, at deres Bryllup foregaaer paa et eller andet Sted, som ikke egentligt kan kaldes Brudens Hjem, men hvor de maaskee have de Venner, som ville tage størst Deel i deres Velfærd. Men dertil kan jeg ikke indsee, hvorfor man, naar der skal indgaaes et Egtteskab for Dvirigheden, da skal kunne vælge mellem forskjellige Dvirigheder, hvilken man vil. Saadanne borgerlige Handlinger, forsaavidt de skulle foregaae for Dvirigheden, maae altid foregaae for rette vedkommende Dvirighed, og der er ingen Grund, hvorfor man skulde kunne vælge. Et saadant Valg opvækker altid Mistanke om, at man har nogen anden Hensigt. Naar jeg nu mener, at det borgerlige Egtteskab i de enkelte Tilfælde, hvort jeg troer, at man maa taale det, ikke bør oprettes i den Form, som her er Tale om, saa kunde der spørges om, hvorledes jeg da mener, at det skulde oprettes. Jeg skal herved bemærke, at jeg ingenlunde kan være enig med det ærede Medlem af Udvalget, som meente, at det kunde være meest passende, at Præsten foretog Handlingen i borgerlig Dragt og som Statens Tjener, ikke som Kirkens Tjener. For det Første forekommer det mig ikke, at der er nogen synderlig Grund, der taler